

ligesaa god Smørlov som fibst — det er mit Standpunkt og har altid været mit Standpunkt, det veed de Herrer godt — og jeg vilde anse det for et politift Nederlag for Flertallet her i Folkethinget, dersom vi skulde faae den ad extraordinær Ve. Derfor siger jeg, at jeg er fuldstændig enig med den ærede stoste Taler i, at der maa blive gjort et alvorligt Forsøg paa at komme i alt Fald til et Resultat i denne Sag, da jeg vilde anse det for en meget stor Ulykke, om vi skulde staa den 1ste Mai uden at have nogen Lov.

Berg: Det synes at være blevet Mode her i Thinget at tale om provisoriske Love — ikke under Trusel fra Ministerbænten, men som Anhydninger fra ærede Medlemmer, hvorved man søger at paavirke vor Overbevisning eller opmuntre os til at gaa fra vor Overbevisning i den foreliggende Sag, thi ellers faae vi den ad extraordinær Ve. Turde vi dog ikke engang bede os fri for disse Anhydninger, navnlig fra Oppositionens Side? Jeg mener nu, at den, der dør af Stræk, skal begraves i Rendsøstenen, og jeg mener, at vi maa afvise den Slags Anhydninger. Hverken fra Ministerbænten eller fra dette Thing eller her oven fra, eller hvor det nu kan komme fra, maa det have den fjerneste Evne til at rokke os i vor Stilling, saaledes som vi efter vor Overbevisning finde den rigtig. Jeg mener nu tværtimod, at den Slags Anhydninger ydermere maa bekræfte os i at staa fast i en erhvervet Overbevisning. Den Lov, her foreligger vedtaget ved 3die Behandling og som nu foreligger til Afstemning paam i Vædringsforslaget, er jo en særdeles god Lov. De enkelte Vædringer, der ere foretagne, ere jo foretagne væsentlig i Genhold til Ministerens egne Forslag. Der er kun eet Punkt, man har nyt indført, det er et positivt Forbud mod at udføre en Være, som det er tilladt at fabrikere her i Landet. Det er ogsaa noget Nyt med Hensyn til, hvorledes Loven er praktiseret i de sidste to Aar; thi den er praktiseret ganske efter Indholdet af det Hovedpunkt, den nu har, og de Herrer ere blevne Bevist skyldige for, at dette fra nogen Side har generet Loven i dens gavnlige Følger og Diemed. Naar nu dette er saa, og vi staa stillede saaledes, at de, der ville gaa endnu yderligere — først vinde dette Skridt og saa gaa yderligere for at komme over paa det Standpunkt, som Folkethinget hidtil ikke har villet gaa med til — skulde vi da give efter for denne extraordinære Ve, som det ærede Medlem fra Ribe (Bust) truede os

med? Jeg svarer dertil: Vilde de Mænd, der i sin Tid holdt paa endnu stærkere Bestemmelser om Forbud mod Fabrikation og deslige, ikke have nogen Smørlov, saa mener jeg, at vi fra vort Standpunkt ogsaa kunne undvære den. Danmark har staaet uden denne Smørlov indtil for nogle faa Aar siden, og jeg tvivler heller ikke om, at det af den Grund vil kunne staa nogle Aar endnu, indtil videre. Det kan jo ogsaa nok være, at de ledende Præster, der ville have os videre, end vi efter vor Overbevisning vilde gaa, til sidst finde det mere rimeligt at tage denne Lov, som de kunne faae, end slet ingen. Jeg vil altsaa meget tilraade, at Folkethinget fastholder det Standpunkt, det indtog ved 3die Behandling, ubetinget, selv om det staaar overfor Spørgsmaalet: denne Affattelse, dette Tilbud, eller ingen Lov! Thi skulde det Andet blive Tilfældet, at man ikke kan staa imod de større og større Fordringer, fordi man saa frygter for Noget udenfor, saa er det aldeles umuligt, at Folkethinget nogensinde kan faae sin Afstemning, sin Villie gennem Afstemningen, paaagtet tilbørlig. Var det saa, at Folkethinget havde stemt Farveparagrafen ud igen eller gjort nogenjomhelst Forandring i denne Lov, saaledes som den er praktiseret i de sidste 2 Aar, ja, saa kunde Stillingen maaste være en anden, men det er jo ikke Tilfældet. Naar denne ulykkelige Bestemmelse om en Bemyndigelse for Ministeren i en saa vigtig Sag er udeladt, saa er den udeladt, fordi dens Indførelse betyder det Samme som et Forbud, hvilket den høit ærede Minister ærlig og klart har sagt til os her — og det priser jeg Ministeren for, at han siger. At gaa udenom dette Spørgsmaal er virkelig uværdigt, forekommer det mig, for Rigsdagen. Lige saa meget jeg priser Ministeren for, at han af parlamentariske Grunde ikke vil modtage en saadan Tillid uden at sige i Forveien, hvad det betyder, lige saa meget beklager jeg, at Rigsdagen ikke kan tage en Bestemmelse — den falde nu til den ene eller den anden Side. Gaa altsaa ikke denne Mellemvei, thi ikke Hovedet ind i Busten ligesom Estrudsen og tro, at Ingen ser det, men stil det op afgørende: Enten — Eller, enten Forbud eller ikke Forbud.

Bust: Turde jeg ikke bede mig fritaget for det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) som Fortolker af mine Udtalelser? Det ærede Medlem veed jo saa grumme godt, at naar han giver sig til at fortolke mine Udtalelser paa en Maade, som er fuldstændig urigtig efter den Mening,